

Legenda.

Ko je molil Jezus na večer pred svojim trpljenjem na Oljski gori v smrtnih bridkosti k nebeškemu Očetu, je zafrfotala z bližnje oljke majhna ptica in sedla pred Odrašenika in začela peti otožno in sočutno. Milo jo je pogledal Zveličar svetá in je izpregovoril:

»Hvala ti, nežna stvarca! Za tvoje sočutje te poplačam s tem, da bo tvoj glas ljudem odslej najbolj ljub in prijeten. Vsakoga bo očarala tvoja pesem in hvalil in slavil bo tvoje petje ves svet.«

Nato je odletela drobna ptička v svojem rjavo-pepelnatem suknjiču in od takrat se imenuje ta skromna ptica — slavec. Gnjevoš.

Ošabno drevo in skalovje.

Basen.

Na robu mogočnega skalovja je stalo orjaško drevo in je prezirljivo zrlo na vse, kar je bilo v njegovi bližini. Svoj vitki vrh je vzpenjalo kolikor mogoče visoko proti nebu; velike veje so zakrivatele, kolikor so le mogle, drugo rastje blagodejnim solnčnim žarkom; v zemlji pa je oblastno širilo in debelilo svoje mnogoštevilne korenine in razrivalo skalovje, ki se je potrpežljivo umikalo.

Toda to še ni bilo zadosti!

Ko je to ošabno drevo dobilo dovolj moči, jelo je zaničevati tudi skalovje, ki ga je mirno držalo na robu prepada. Siloma je razrivalo po njem in ga hotelo sčasoma pahniti v prepad.

To je sicer zapazilo skalovje, a bilo je prepozno. Zato je že samo lezlo na rob in se izpodmikalo drevesu.

Nekega dne je kljubovalo ošabno drevo viharju. Ta trenutek je porabilo skalovje in se je spustilo z zmagoslavnim hruščem v — prepad. Tedaj pa je omahnilo tudi mogočno drevo, ki ni imelo več krepke podlage in je toliko zaupalo na svojo moč; vihar pa ga je z divjo jezo porinil v globočino.

Sedaj je zaklicalo skalovje: »Prevzetno drevo, zakaj si mi bilo nehvaležno za dobroto in si me hotelo pahniti v prepad? Jaz sem se spustilo rajši samo semkaj; toda tebi je zmanjkalo podlage in si padlo za meno, kjer bodeš sprhnelo in segnilo!

Prevzetnost se povsod spotiče,
sramota se za njo pomiče.

Zvonimir Maslè.

